

VICTOR HUGO

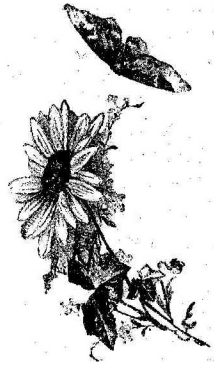
ΘΑΛΑΣΣΑ

ΠΕΦΤΕΙ ἀπὸ βράχο σιγανὰ σὲ κύματα ἀφρισμένα
Σταλαγματιὰ—σταλαγματιὰ νερόκι δροσισμένο
—Τὶ θὲς κλαψάρικο νερό; τοῦ λέει θυμωμένα
Ἡ θάλασσα ποῦ δὲν πονεῖ τὸν ναῦτή τὸν καῦμένο.

Ἡ τρικυμία εἶμαι ἐγὼ κ' ἡ λύσσα κ' ἡ τρομάρα·
Τελειόνω κ' εἶ π' ὁ οὐρανὸς ἀρχίζει· δὲν τὸ ξέρεις;
Θαρρῶεις πῶς σὲ χρειάζομαι κ' ἔρχεσαι μὲ λαχτάρα
Σ' ἐμένα τὴν ἀτελεῶτη σταλαγματιὰ νὰ φέρῃς;—

Καὶ τὸ νερὸ 'στὴν ἄβυσσο λέει σιγὰ μὲ λύπη:
—Σοῦ δίνω, θάλασσα πλατειά, χωρὶς μεγαλωσύνη.
Χωρὶς καμάρι καὶ βοές, ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λείπει!
Μὴ στάλα ποῦ 'στὴ δῖψα του 'μπορεῖ κανεὶς καὶ πίνει.

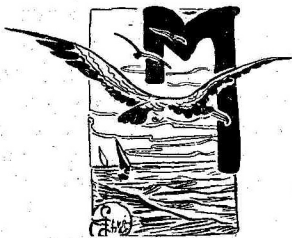

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ

ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ

(Νορβηγικὴ ναυτικὴ παράδοσις)

Ε χρήματα ἅτινα
προσεπόριζεν ἡ πώ-
λησις τῶν θεατρι-
κῶν ἐνδυμασιῶν
τῆς πρώτης συζύ-
γου τοῦ Μίννας, ἐ-
πεχείρησε νὰ με-

ταβῇ ὅπως ἴδῃ τὴν θάλασσαν ὁ Ριχάρδος Βάγνερ.
Τὴν διάνοιαν αὐτοῦ κατεῖχε τότε ἡ περὶ τοῦ
ἱπταμένου Ὀλλανδοῦ νορβηγικὴ παράδοσις καὶ
ἤθελε νὰ ἀντιληφθῇ τελείως αὐτὴν καὶ νὰ συλ-
λέξῃ ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ θαλασσίου τούτου πλοῦ
ἵνα ἐπιχειρήσῃ τὴν σύνθεσιν τοῦ θαυμασίου με-
λοδράματος. Ἐν Pillau ἐπεβιδάσθη τοῦ ἰστοφό-
ρου «Brangaja» ἵνα μεταβῇ εἰς Λονδίνον, καίτοι
πάντες προετρῆπον αὐτὸν νὰ ἀναμείνῃ καλλι-
τερον πλοῖον. Κατ' ἀρχὰς ὁ πλοῦς ἦτο ἥρεμος
καὶ ὁ Βάγνερ περιχαρὴς διελέγετο πρὸς τοὺς
ναύτας καὶ παρεκίνηε αὐτοὺς εἰς τὴν διήγησιν
ναυτικῶν παραδόσεων καὶ θρύλλων· δὲν ἐβρά-
δυνεν ὅμως, ὡς συνήθως, νὰ ἐπέλθῃ τρομερὰ
τρικυμία. Τὸ πλοῖον ἐκυλινδεῖτο σφοδρότατα,
τὰ κύματα κατεπλημμύρουν αὐτὸ, ἐν ᾧ δ' ὅλοι
οἱ ἐπιβάται περίτρομοι κατέφευγον εἰς τὸ κύτος
τοῦ πλοίου, ὁ Βάγνερ καίτοι ὑπὸ μεγίστου τρό-
μου κατεῖχετο καὶ τὸν ἐπαπειλοῦντα αὐτὸν θά-
νατον ἐβλεπεν, ἐν τούτοις ἔμενεν ἐπὶ τοῦ κατα-
στρώματος.

Κατὰ τὸ τρομερὸν τοῦτο ταξίδιον ἐν μέσῳ
τοῦ μαινομένου ἀνέμου, τῆς τρικυμίας, τῶν

ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ἔγραψεν ὁ Ῥιχάρδος
Βάγνερ ἐν τῇ διανοίᾳ του τὸν Ἰπτάμενον
Ὀλλανδόν.

★

Ἡ ἐπικρατοῦσα ἰδέα ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ
τοῦ Βάγνερ εἶνε, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, ἡ
συζυγικὴ πίστις.

Μετὰ θαυμασίαν μουσικὴν εἰσαγωγὴν ἀκούει
τις τοὺς ναύτας τοῦ πλοίου τοῦ Dalaud μετὰ
χαρᾶς ψάλλοντας καὶ χαιρετῶντας τὴν ταχείαν
ἐπιστροφὴν των εἰς τὴν πατρίδα, τέλος δὲ ἀπο-
κοιμωμένους.

Ἡ θάλασσα ἐν τῷ μεταξύ ταράσσεται. βαθὺ
σκότος τὰ πάντα καλύπτει. ἐν μέσῳ δὲ φοβε-
ρῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν ἐμφανίζεται τὸ
μὲ αἱματοέρυθρα ἰστία καὶ μελανά πανιά πλοῖον
τοῦ ἱπταμένου Ὀλλανδοῦ καὶ ῥίπτει μετὰ φο-
βεροῦ πατάγου τὴν ἀγκυραν. Ὁ Ὀλλανδὸς
ἐξέρχεται αὐτοῦ καὶ ψάλλει κλαίων τὴν τύχην
αὐτοῦ καὶ τὴν καταδίκην τοῦ νὰ περιπλανᾶται
πάντοτε χωρὶς νὰ δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν
πατρίδα του, ἐπειδὴ ἄλλοτε εἶχεν ὀρκισθῇ ὅτι
παρ' ὅλους τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα θά
ἐφθάνεν εἰς τὴν ξηράν. Ἐπικαλεῖται τέλος τὸν
θάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἐλθῇ·
ἡ μόνη ἐλπίς του εἶνε ἡ εὐρεσις πιστῆς συζύ-
γου, ἥτις μόνη δύναται νὰ τὸν λυτρώσῃ τῆς
αἰωνίας καταδίκης. Ἐν τῷ μεταξύ ἐπιστρέφει
ὁ Dalaud καὶ συναντᾶται μετὰ τοῦ Ὀλλανδοῦ,
συνδιαλέγονται δὲ ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τῶν ταξιδίων
των καὶ ὁ Ὀλλανδὸς ἐπιδεικνύει αὐτῷ τὰ ἐν
τῷ πλοίῳ του ἀμύθητα πλούτη ἐκ πολυτίμων
λίθων, παρακαλεῖ δὲ τέλος αὐτὸν νὰ τῷ παρά-
σχῃ φιλοξενίαν ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὁ Dalaud θαμ-
θωθεὶς ἐκ τοῦ πλοῦτος τοῦ ξένου ὑπόσχεται νὰ
δώσῃ εἰς αὐτὸν ὡς σύζυγον, τὴν καλὴν καὶ
ἀγαπημένην του κόρην, τὴν Σένταν.

Τὸ δεῦτερον μέρος τοῦ ἔργου ἀρχεται δι' ὁ-
ρατοῦ νορβηγικοῦ ἄσματος, ὃ ψάλλουσι νορβη-